

Robyn Carr
Lány a völgyből

A VÖLGY TITKAI

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Robyn Carr, 2000 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Deep in The Valley*

Harlequin MIRA Books

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2023

Átdolgozott kiadás

• Borítókép: Shutterstock

ISBN 978-963-540-607-4

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ROBYN CARR

Lány
a **VÖLGYBŐL**

A VÖLGY TITKAI

*Kate Brandynek,
hálával a csodálatos éveken át tartó
odaadó barátságáért*

1.

June a szokásosnál hosszabb ideig állt a zuhany alatt, mert lefoglalta a gondolatait az a beszélgetés, amelyet délután fog lefolytatni. Ő volt a kaliforniai Grace Valley orvosa, és az apjától, Elmer Hudsonától örökölte ezt az állást, akit mindenki csak Dokinak szólított. Elmer hetvenkét éves volt, és már nyugdíjba vonult, habár ez valójában azt jelentette, hogy nem rendelt ugyan, de állandóan beleütötte az orrát a lánya ügyeibe.

A városnak még egy teljes állású orvosra lett volna szüksége, és June már beszélt néhány jelölttel, de egyik sem felelt meg az elvárásainak. De ma dr. John Stone-t fogja meghallgatni. A férfi negyvenéves, a Stanford Egyetemen és a Los Angeles-i Kaliforniai Egyetemen szerezte a diplomáit, a Johns Hopkins Kórházban rezidenskedett nőgyógyásként, nyolc éven keresztül egy jó nevű női klinikán dolgozott, azután háziorként is rezidenskedett. Mintha egyenesen Grace Valley számára teremtették volna. De vajon ez fordítva is igaz?

June megpróbálta maga elé képzelni: egy öntelt és jómódú férfi Sausalitóból. Valószínűleg keresztülhajtott a városon egy borkóstoló kirándulás alkalmával, és beindult a fantáziája azzal kapcsolatban, hogy itt milyen nagyszerű az élet. A csodálatos táj, a hegyek, a völgy és az óceán minden évben egyre több embert vonzott ide a nagyvárosokból. Vagy talán itt töltötte a szabadságát a családjával az egyik tengerparti szállodában? Vagy inkább van egy gazdag San Franciscó-i barátja, akinek van a közelben egy hatalmas nyaralója, de nem itt keresi a kenyerét...

John Stone-t bizonyára nem a golf vagy a vitorlázás vonzotta ide, mert ilyen elegáns dolgok nem léteznek ezen a környéken. Talán a túrázás és a kempingezés, habár ez csak a vérbeli erdőjárókat vonzotta. De akkor vajon mit keres itt? Azt fogja mondani, hogy békére, nyugalomra, szépségre és biztonságra vágyik, és ezekből valóban nem szenvednek hiányt Grace Valley-ben. Almaszész, szövöszéken készült ágytakarók, bezáratlan ajtók, tornácok és a konyhaablakokban hűlő piték. Vidéki élet. Tisztesség és egyszerűség.

Stone valószínűleg ki akarja szabadítani a gyerekeit a piszkos városból, hogy minél távolabb legyenek a drogoktól és a bűnözéstől. Vajon mit szólna, ha megtudná, hogy a tengerparti szakaszokon és a Trinity Alpokban annyi marihuánatermesztő van, hogy a hadsereg helikopterei rendszeresen elrepülnek a fák fölött, az ültetvényeket keresve? Az újonnan érkezők számára veszélyes vállalkozást jelentett a hegymászás az erdei rajtaütések miatt, mivel sohasem lehetett tudni, melyik táborhely és ösvény áll a drogtermesztők ellenőrzése alatt. Kaliforniában továbbra is a kannabisz termesztése jelentette a legnagyobb bevételi forrást. Ez volt a kellemetlen valóság, alig karnyújtásnyira.

A békére és a nyugalomra June-nak is szüksége lett volna. Nyilvánvalóan ezért próbált felvenni még egy orvost.

Elzárta a vizet, és megtörölte a haját.

Amikor úgy döntött, hogy abban a kisvárosban lesz orvos, ahol felnőtt, *tudta*, hogy ez mekkora kihívást jelent, és azt is tudta, hogy sokkal érdekesebb lehet, mint egy nagyváros sürgősségi osztálya. Megértette az ezzel járó kellemetlenségeket, mert gyerekként is ebben élt. Szoros barátság fűzte a betegeihez, és egy nagyvárosi orvosnak nem kell ezzel a körülménnyel megbirkóznia.

Azok a jelentkezők, akikkel eddig beszélt, igyekeztek megszabadulni a kemény munkától, a túlóráktól, a leterheltségtől és a betegek szüntelen áradatától. Végül mindegyik úgy döntött, hogy ez a hely nem neki való, mert ugyanakkora nyomás nehezedik majd rájuk, és a munka ugyanolyan megerőltető lesz. Egy meghatározott személyiségre van szükség ahhoz, hogy az ember el tudjon látni egy egész várost.

Megcsörrent a telefon, és June ránézett az órára: 6:15.

Ez is hozzátartozott ehhez a munkához. Az „ügyeletes” kifejezés nem létezett. Nem volt senki más orvos rajta kívül.

A telefonért nyúlt, de a vezeték nélküli készülék nem működött, mert lemerült. Már megint

elfelejtette bedugni. Gyorsan maga köré csavarta a törülközőt, és miközben a víztől csöpögő hajtincsek a vállára tapadtak, futva elindult a konyhában lévő telefon felé.

Amikor megpillantotta az idegeneket a nappaliban, rémülten felkiáltott, és bebújt a konyhapult mögé. Azután lassan felegyenesedett, és bekukucskált a pult fölött a nappaliba, miközben a telefon kitartóan csörgött. Vajon valóban azt látja, amit lát? Négy ember... egy férfi, egy nő és két tinédzser: egy fiú és egy lány. A nőnek borzalmas forradás húzódott az arca bal oldalán. Régi seb volt, ezért a család nem emiatt akar segítséget kérni tőle. Illedelmesen ültek a kanapén, és egyáltalán nem ijedtek meg attól, hogy June hiányosan volt felöltözve.

A telefon kitartóan csörgött, miközben June átkukucskált a pult fölött.

– Maga az orvos? – kérdezte végül a férfi.

– Nos, igen. Én volnék.

A divatjamúlt ruhákból és a furcsa viselkedésükből ítélve valószínűleg az erdő mélyén laknak, és vagy drogot termesztenek, vagy erdei emberek. Mivel Grace Valley három megye találkozásánál feküdt, nem lehetett megállapítani, melyikből jöttek. June még sohasem találkozott velük, talán azért, mert még sohasem kértek orvosi segítséget.

– Van egy kis gond a fiunkkal.

June szorosabbra húzta magán a törülközőt, és a telefonért nyúlt.

– Elnézést! – mondta a családnak. – Mindjárt végighallgatom magukat. – Leült a pult mögé a padlóra. – Halló!

– Szia! – köszönt neki az apja. – Arra gondoltam, hogy felhívlak, és szólok neked, hogy egy család a Shell-hegyről beugrott George Fullerhez, és megkérdezték tőle, hol laksz.

– És George mi a francot képzelt? – sziszegte dühösen June.

– Szerintem csak akkor szokott gondolkodni, ha nagyon muszáj.

– Itt vannak! Bejöttek a házba, és helyet foglaltak a nappaliban, miközben én zuhanyoztam.

– Jóságos ég! Nos, ha gondolod, akkor...

– Gyakorlatilag meztelen vagyok! Ki kellett rohannom a konyhába a telefonhoz egy szál törülközőben.

Elmer kissé sípolva felnevetett. A sok pipázás nem múlt el nyomtalanul.

– Le merem fogadni, hogy erre nem számítottak.

– Meg fogom ölni George-ot!

Elmer annyira nevetett, hogy alig tudott megszólalni.

– Most... biztosan megbántad, hogy elfelejtetted bedugni a másikat.

June apjának természetfeletti képességei voltak, de ő ezt most nem találta szórakoztatónak.

– Ha te találkozol hamarabb George-dzal, apa, akkor mondd meg neki, hogy azt akarom, *sokáig szenvedjen*, mielőtt meghal!

– Tényleg szükséged lenne egy kutyára, June. Már számtalanszor megmondtam. Átmenjek?

– Minek? El tudom intézni.

– Rendben. Ma van a közös fasírtozós esténk?

– Ha túléltem ezt a napot – felelte June, azután búcsú nélkül bontotta a vonalat.

Elmer sokkal hosszabb ideig fog szórakozni ezen, mint ő.

Megint szorosabbra húzta magán a törülközőt, azután lassan felállt, és szemügyre vette a családot. Az apa harmincéves zakót viselt, az anya pedig kalapot. Felvették a legszebb ruháikat abból az alkalomból, hogy felkeresik az orvost, de láthatóan megviselte őket az utazás. Ha a férfi nem közölte volna, hogy a fiúnak van rá szüksége, June azt feltételezte volna, hogy a nőnek kell segítség. Az arcát elcsúfító mély vágás a homlokánál kezdődött, egészen az álláig ért, és megvakította a bal szemére. Mintha valaki egy baltát vágott volna a fejébe. June már a pusztá látványától is fejfájást kapott, de látszott a seben, hogy már nagyon régi. Talán egy gyerekkori baleset eredménye.

A fiú bizonyára rossz állapotban lehet, ha felkerestek egy orvost. Csak az egyik lábán volt bakancs, a másikon csak egy tiszta zoknit viselt, ami nem jelentett jót.

– Máris felöltözöm, és megvizsgálom a fiát. Addig maradjanak ott, kérem!

Ennyit a vidéki élet békéjéről és nyugalmaról...

Elmer a házukban fogadta a betegeket. A rendelője nem a házhoz lett hozzátoldva, hanem két szobát foglalt el a ház kellős közepén. Így építtette meg a házát a város első orvosa. És ha az egyik beteg úgy jött be a házba, hogy csak fél pár cipő volt rajta, akkor az azt jelentette, hogy a másik lába túlságosan be van dagadva. June már gyerekkorában megtanulta, hogy észrevegye az efféle dolgokat.

A szűkszavú Mull család volt a látogatója. June kiderítette, hogy az egyik szamaruk lépett rá a fiú lábára. A seb fekete volt, és üszkös, nem lehetett megállapítani, hány csont tört el. A vidéki emberek általában sokkal jobb munkát végeztek a csontok helyrerakásával és a dunsztkötésekkel. Talán ennek a fiúnak emésztési problémái vannak, és ezért gyógyul lassabban. June elhatározta, hogy kideríti, nem cukorbeteg-e.

– Túl sokáig vártak ezzel a sérüléssel – mondta végül.

A család Clarence Mullból, a feleségéből, Jureából és a gyerekeikből állt. Clinton tizenhat éves volt, Wanda pedig tizenhárom. Clinton nagyon jóképű kölyök volt, Wanda arcán pedig látszott, milyen szép lehetett egykor az anyja. Clarence és Jurea az ötvenes éveikben járhattak, vagyis nem voltak fiatal szülők.

– Eltörték a csontok a lábfejében, és károsodtak a szövetek meg az izmok a terheléstől. Arról nem is beszélve, hogy a seb környékén elhaltak a szövetek. Nem fáj, Clinton?

A fiú vállat vont.

– De igen, eléggé fáj, csak anya...

– Az én hibám – vágott a szavába Jurea. – Én raktam helyre, és én kötöztem be.

– Le merem fogadni, hogy gyógynövényeket adott neki a fájdalomra. Ki van tágulva a pupillája.

Óvatosan kell bánnia ezekkel.

– De hatásosak a fájdalom ellen, nem igaz?

– Túlságosan is hatásosak. Clinton ezért tudott járni a törött lábán, és ezért tett benne még nagyobb kárt. Teherautóval jöttek ide, vagy autóval?

– Furgonnal – felelte Clarence.

– És maga szerint el tud menni Ukiah-ig vagy Eurekáig?

A férfi vállat vont.

– Lassan haladunk, de haladunk.

June óvatosan felhúzta a zoknit a megfeketedett és bedagadt lábra.

– Milyen lassan? – kérdezte.

– Mostanság már nem megy harminc mérföldnél gyorsabban – felelte Clinton.

– Nos, nekem jobb ötletem van – mondta June. – Megkérem az egyik seriffhelyettest, hogy vigye el magukat Rockportba, a Völgy Kórházba. Szakorvosra lesz szükségük.

– Elviszem oda, ahová mennie kell – közölte Clarence.

– Igyekeznünk kell – figyelmeztette June, miközben elindult a telefon felé. – Ezt maguk is tudták, különben nem hozták volna ide reggel hatkor.

– Attól fél, hogy el fog halni a lába?

June vetett egy pillantást a férfira. Egy hegyi ember, aki az elhalt szövet alapján rájön, hogy el fog üszkösödni a láb? Talán csak a félelmének adott hangot. De akkor is...

– Én csak azt próbálok megértetni magukkal, hogy ha nem viszik be a fiút a kórházba, akkor elveszítheti a lábát, vagy valami annál is rosszabb történik, és ezt biztosan nem akarják.

– A szakorvosok biztosan jó sok pénzbe kerülnek.

– Ne foglalkozzon a pénzzel, Mr. Mull! Ezeket a dolgokat meg lehet oldani. Igényelhetnek támogatást, ha most pénzsűkében vannak.

June tárcsázta a számot.

– Ki tudok fizetni mindent, amire szükségem van.

– Ebben biztos vagyok – felelte June, azután a kagylóba beszélt. – Ricky? June vagyok. Szívességre lenne szükségem. Az egyik fiatal betegemet el kellene vinni a Völgy Kórházba egy szakorvoshoz. Megadom neki a neved, és odaküldöm az őrre. Előre is köszönöm!

June felírta a kórház és az orvos nevét egy papírra, azután elővett a táskájából egy doboz antibiotikumot. Teleengedte vízzel az egyik nagy poharat, azután odaadta a gyógyszert és a vizet Clintonnak, a papírt pedig Clarence-nek. Amikor a férfi érte nyúlt, a zakója ujjja felcsúszott, és láthatóvá vált egy tetoválás részlete a csuklója körül.

– Tragikus lenne, ha Clinton elveszítené a lábát, Mr. Mull, de az még nagyobb tragédia lenne, ha figyelmen kívül hagynák ezt a sérülést, és a fia belehalna a vérmérgezésbe. Valószínűleg találkozott a vérmérgezéssel Vietnámban. Ne hagyja figyelmen kívül a szakorvossal és a kórházzal kapcsolatos tanácsomat! – June Clinton felé fordult. – Vegyél be most négyet ebből az antibiotikumból, azután négyóránként egyet, amíg kiürül a doboz! Mutasd meg a dobozt az orvosnak, amikor beértek a kórházba, és mondd meg neki, mennyit vettél be! Lehet, hogy ő valami mást fog adni neked. Tudják, hol van a rendőrség épülete? Bekísérem magukat a városba?

– Szerintem odatalálunk. Nincs túl messze – felelte Clarence.

Azután felállt, az ölébe kapta a száznyolcvan centi magas fiát, és kísért vele az ajtón. Clarence Mull hatalmas ember volt.

A körülbelül 1940-es évjáratú furgon úgy mozgott, mintha fájnának az ízületei. Amikor végre kitolattak June hosszú behajtójáról, ő bezárta az ajtót, és beszaladt a hálósobába átöltözni. Mullék nem egyszerű észjárású hegyi emberek voltak, akik nem tudták, hogy nem illik beállítani egy orvos házába. Clarence nem akarta bevinni a fiát nyilvános helyre, például egy rendelőbe. Lehet, hogy füvet természet, vagy elmezavarban szenvedő, paranoiás veterán. A hegyek tele vannak a társadalom kirekesztettjeivel.

June felvett egy élére vasalt szövethadrágot, egy selyemblúzt és egy csíkos mellényt. Végére is ma délután találkozik dr. Stone-nal.

Azután belenézett a tükörbe.

– A francba!

Magától száradt meg a haja, miközben megvizsgálta Clintont, ezért kész szénaboglya lett, és már nem lehetett rajta segíteni. Felsőhajtott, kontyba tekerte, és beletűzött egy csatot. Sohasem értett a frizurakészítéshez és az efféle dolgokhoz.

2.

Tom Toopeek a fürdőszobában lévő tükör előtt állt félmeztelenül, és lófarokba kötötte hosszú, fekete, selymes haját. Ursula, aki tizennyolc éve volt a felesége, kinyitotta az ajtót, és beadott neki egy frissen vasalt inget.

– Most hívott bennünket valaki a Craven-házból, Tom. Az egyik fiatalabbik fiú, de nem tudom, melyik. Csak annyit mondott, hogy „apa nagyon dühös”, de mindent hallottam. Gus már megint darabokra szedi a házat. És valószínűleg a családot is.

Tom belebújt az ingbe, azután kivette a pisztolyt és a tokot a hálósobai szekrényből, és felfegyverkezett.

– Egyenesen oda fogsz menni? – kérdezte Ursula.

– Természetesen – felelte Tom, miközben becsatolta a derékszíjat.

Cravenék házához, hajnalban... Egyszer túl későn fog odaérni.

Ursula leemelt egy gőzölgő csésze kávé a komódról, és odaadta neki. Tom megcsókolta a feleségét, azután végigment a hosszú folyosón, amelyből az alvó gyerekek szobái nyíltak. Tizenöt éves lánya, Tanya kilépett a szobájából, és elállta az útját.

– Nem tudod letartóztatni, apa?

– Állandóan letartóztatom, Tan. Gyerünk, állj félre az útból! Igyekezni kell.

– Gus végül meg fog ölni valakit – mondta Tanya az apja hátának. – Valakinek börtönbe kell zárnia!

– Felhívom Rickyt, hogy legyen erősítéssel! – kiáltotta Ursula.

– Inkább hívd fel otthon Leet, és mondd meg neki, hogy jöjjön oda! Ő közelebb van.

– Légy óvatos, Tom! Légy *nagyon* óvatos! Gus gondolkodás nélkül le fog lőni, ha...

– Nem fogom hagyni, hogy lelőjön – felelte türelmetlenül Tom. – Hívd fel Leet!

Gus Craven volt a legaljasabb gazember az egész völgyben. Őt fia nagyjából egyidős volt Toopeekék öt gyerekével. A legidősebbek mindkét családban tizenöt évesek voltak, de természetesen nem játszottak együtt, mert Gus mindent elkövetett azért, hogy elszigetelje a családját. Cravenéknek farmjuk volt Mendocino megye északi részén, Humboldt megye közelében. A farm kicsi volt ugyan, de jól meg lehetett volna élni belőle, csak hogy Gus ivott, és rendszeresen felöntött a garatra, alaposan összeverte az egész családot, szétdúlta a házat, és be kellett vinni az őrre, amíg kijózanodott. De néha akkor is megverte a feleségét és a gyerekeit, amikor nem ivott. Igazi seggfej volt.

Tomnak rendőrfőnökként az volt a feladata, hogy egy lépéssel mindig megelőzze – hogy ne következzen be az, amit a lánya mondott. Tom képezte a Grace Valley-i Rendőrség egyharmadát. Csak két helyettese volt, Ricky Rios és Lee Stafford. Mindketten harmincévesek voltak, fiatal férjek és családapák. Mindhárman állandóan dolgoztak. A völgy lakói bármikor felhívhatták Tomot és a helyetteseit otthon, ha szükségük volt rájuk, és a rendőrség már zárva volt. Pontosan úgy, mint ma.

Tom végigszágulott a 92-es úton, amilyen gyorsan csak mert, de nem kapcsolta be a szirénát, mert nem akarta figyelmeztetni Gust. Ki fogja hozni abból a házból, mielőtt rájön, hogy az egyik fia segítséget hívott! Gus már eltöltött a rendőrség cellájában néhány éjszakát és hétvégét azért, mert így viselkedett, de ez általában csak arra volt jó, hogy lehiggadjon egy kicsit. Ennyi idő túlságosan kevés ahhoz, hogy megbánja, amit tett. Valójában sohasem bánt meg semmit. De ezúttal Gus hosszabb ideig ki lesz vonva a forgalomból. A legutóbbi alkalommal Tom figyelmeztette, hogy Leah-nek nem kell vádat emelnie ellene. Ő maga fog vádat emelni bántalmazásért és testi sértésért. Mivel ötödjére fogja letartóztatni Gust ugyanazokkal a vádakkal, a férfi börtönbe kerül. Forrest bíró már megelégedte, hogy állandóan felbukkan a tárgyalóteremben. Tomnak pedig elege lett abból, hogy Gus nem változtat a viselkedésén a következményekre gondolva.

A város összes lakója gyűlölte Gust, kivétel nélkül. Ki tudja, mitől lett ilyen gonosz... Nem a völgyben nőtt fel, és senki sem ismerte a rokonait. Amikor a Craven család bement a városba vásárolni, vagy a templomba, az emberek nagy ívben elkerülték Gust. Köszöntek Leah-nek és

a fiúknak, de senki sem állt szóba Gusszal önként. Az volt a legrosszabb az egészben, hogy Gus beköltözött a völgybe, vásárolt egy darabka földet, és feleségül vett egy helybéli lányt. Leah közülük való volt, de a többiek semmit sem tehettek érte.

Leah még csak harminchárom éves volt, és Tom emlékezett rá az iskolából. Jó barátságban volt az egyik húgával. Leah szégyenlős volt, csinos és okos. Örök rejtély marad, hogy Gus Craven mivel tudta elcsábítani. Gus hét évvel volt idősebb nála, és kedvesség tekintetében meg sem közelítette a lányt.

A farmon lévő ház hatvanéves volt, és függetlenül attól, hogy jól megépítették, ráfért volna egy alapos felújítás. A tornáca megrogyott, lepattogzott róla a festék, és az ablakokról leszakadtak a zsalugáterek. Odabent még rosszabb állapotok uralkodtak.

A nap felkelt a hegyek fölött, és hosszú árnyékot vetett. A házban égett a villany, és Tom mozgást látott odabent, amikor leparkolt a Range Roverrel a ház oldalánál, hogy ne legyen annyira szem előtt. Abban a pillanatban megérkezett a helyettese, Lee Stafford is.

Amikor Tom kinyitotta a kocsiját, meghallotta az ablakokon keresztül a családon belüli háború hangjait: sikítozás, üvöltözés, szaladgálás, üvegcsörömpölés, ajtócsapódás. A gyerekek kiabáltak és sírtak. Gus üvöltözött és káromkodott. Leah többször is megkérte, hogy hagyja abba.

Tom leemelte a puskáját az állványról, és ellenőrizte, hogy meg van-e töltve.

– Hozzuk ki onnan Gust! – mondta Leenek.

Felszaladtak a tornácsra, Lee nekitámasztotta a hátát a bejárati ajtó melletti falnak, miközben Tom berúgta az ajtót. Az ajtó berúgását mindig Tom csinálta. Sohasem tette volna kockára a sajátja helyett a munkatársai életét, akik hét évvel fiatalabbak voltak nála.

Gus üveges tekintettel az ajtó felé fordult. Egyik kezével a tizenhárom éves fia haját markolta, a másikkal pedig arra készült, hogy megüsse. Leah belesimpaszkodott a karjába, de nem tudta megállítani. Tomnak hirtelen az a furcsa gondolata támadt, bárcsak Gusnak lenne egy kése vagy egy puskája, mert akkor lelőhetné, és véget vethetnének ennek az egésznek. Tudta, hogy nem gyötörné miatta a bűntudat. De a gondolat végül elhalványult, aztán hirtelen eltűnt. Tom elsősorban a békét szolgálta.

– Engedd el a fiút, Gus!

– Neked ehhez semmi közöd.

Tom két hosszú lépéssel bent termett a nappaliban. A bakancsa talpa alatt üvegcserepek csikorogtak, a levegőt megtöltötte az alkohol, az izzadság és a zsír szaga. És egy kis vérszag is keveredett bele. Tom a szeme sarkából látta, hogy négyen vannak a szobában.

– Hol van Stan, Leah?

Stan volt a legkisebb gyerek, még csak hatéves.

Leah elhátrált Gustól. Az arca könnyes volt, lila foltok éktelenkedtek rajta, és szakadt hálóinget viselt.

– Fent van az emeleten. Elbújt, azt hiszem.

– Melyik kis szarházi hívta fel az indián zsarut? – Gus megrázta a kezében tartott fiút. – Talán te?

– Gus! – figyelmeztette Tom. – Engedd el a fiút, és hátrálj el tőle! Most!

– Csak a megfelelő alkalomra vártam, hogy beperelhesselek, Toopeek!

Tom halkán felnevetett. *Beperelni?* Odadobta a puskáját Leenek, és hanyagul elindult Gus felé, miközben elővette a bilincset. Gusnak elkerekedett a szeme. Tom egyetlen mozdulattal rácsapta a csuklójára, hátracsavarta a karját, kirúgta alóla a lábát, és lenyomta a földre. Gus dühösen felmordult, de a hangját hamarosan elnyelte az ócska szőnyeg. A fiú elszaladt, Leah pedig a szája elé emelte remegő kezét. Rémulat áradt a tekintetéből.

Tom némi nehézség árán elkapta Gus másik csuklóját is, és összebilincselte a kezét a háta mögött. Azután keményen lezorította a lábával.

– Figyelmeztettelek, és Forrest bíró megígérte, mi lesz. Ezúttal ülni fogsz, Gus.

– Nem megyek sehová! Leah nem fog vádat emelni! Egyikük sem fog!

Tom sokszor eltöprengett azon, hogy Gus valóban olyan ostoba-e, mint amilyennek tűnik. Csak

akkor hallotta őt sokat beszélni, amikor részeg volt. Józanul mogorva volt, csöndes, és láthatóan a résnyre húzott szemével irányította ideges és feszült családját. Amikor Tomnak ez eszébe jutott, ránézett a legidősebb, tizenöt éves fiúra. Az apját nézte, és gyűlölet tükröződött a szemében. Frank magas volt, és vékony, de majdnem elég magas és erős ahhoz, hogy megküzdjön az apjával. Tom rádöbbsent, hogy a családon belüli feszültség hamarosan ki fog sülni. Vagy Gus fogja kivégezni az egész nyomorult családot, vagy Frank fogja kivégezni Gust. Túlságosan robbanékony volt a helyzet ahhoz, hogy így folytatódjon.

Tom felállította Gust.

– Ezt már számtalanszor megbeszéltük. Senkinek sem kell vádat emelnie. Én is vádat emelhetek.
– Az ajtó felé lökdöste a férfit. – Beültetem az autóba, de utána visszajövök, és meggyőződöm róla, hogy senki sem sérült meg komolyabban. Oké?

Leah bólintott.

– Oké. Megkeresem a fiúkat.

– Ne merészelj egyetlen szót se szólani rólam, asszony, különben...

Tom rácsapott a tenyerével a férfi fejére, hogy elhallgattassa.

– Hé! Ez rendőri túlkapás! Rendőri túlkapás!

Lee bedugta a tokba a pisztolyát, és elnevette magát.

– Te aztán tökök pasas vagy, Gus!

– Majd megmutatom neked, milyen tökök vagyok! Vedd le rólam a bilincset, és játsszunk le egy menetet az udvaron!

– Bárcsak megtehetném! – mondta Lee.

Tom és Lee kirángatta a házból Gust a karjánál fogva. Gus botladozott, káromkodott és panaszkodott egészen a Roverig.

Tom néhány másodperccel később már a házban volt. Leah az ölében tartotta a kis Stant, és könnyes arcát törölgette egy nedves ruhával. Frank mereven állt, a falnak támasztotta a hátát, karba tette a kezét, miközben egy nagy zúzóadás kezdett belilulni az arccsontján. Tom szomorúan arra gondolt, hogy ez az öröksége. A fiúk közül legalábbis néhányan verni fogják a feleségüket és a gyerekeiket. Akár azok is, akiket most a legjobban feldühít az apjuk erőszakossága.

– Hadd vigyelek be titeket a rendelőbe, Leah! June megvizsgál benneteket.

– Jól vagyok, Tom. Majd én megvizsgálom a fiúkat, és ha valamelyiküknek be kell mennie, akkor beviszem. Mennyi ideig lesz távol, Tom?

– Legalább néhány hónapig. Talán egy évig. Forrest bírónak már elege van a kifogásaiból. Leah, tenned kell valamit azért, hogy ez megváltozzon. Ki fogsz futni az időből. – Tom vetett egy pillantást Frankre, és Leah követte a tekintetét. – Tudom, hogy ezt te is tudod.

A nő kétségbeesetten elmosolyodott.

– Szerinted hol tudok elrejtetni őt tejfölszőke fiút?

– Nincs elég hited. Hívd fel a gyermekvédelmi szolgálatot, és kérj tőlük tanácsot! Nemcsak városszéli menhelyek léteznek, hanem különféle programok is. Sokan arra áldozzák az egész életüket, hogy a nehéz sorsú családokon segítsenek.

Leah keserűen elmosolyodott.

– Rám biztosan egy egész életet kellene szánni. Öt fiam van, üres a zsebem, nincs képzettségem, és van egy férjem, aki megesküdtött, hogy megöl, ha elhagyom.

Tom elővette a tárcáját a hátsó zsebéből, és kivette belőle Corsica Rios névjegykártyáját, aki a megyei szociális osztályon dolgozott. Corsica valamivel délebbre lakott, Pleasure-ben, de sok szállal kötődött a völgyhöz, többek között az egyetlen fia, Ricky Rios miatt, aki Tom helyettese volt. Ezenkívül Corsicának rengeteg tapasztalata volt a családon belüli erőszakkal kapcsolatban magánemberként és köztisztviselőként egyaránt, és egyedül nevelte fel Rickyt.

– Hívd fel, Leah! Csak azután add fel, miután Corsica azt mondta, hogy nincs segítség.

Leah egy darabig a névjegykártyára meredt.

– Bizonyára nagyon rossz véleménnyel vagy rólam – mondta végül. – Azért, mert hagyom, hogy ezt tegye a családommal.

Tom a tenyerébe fogta a nő kezét.

– Nem, Leah. Senki sem gondolja úgy, hogy hagyod.

3.

June elhajtott a rendelő előtt, amikor beért a városba. A Fuller's Caféba ment, mint mindig, ha nem volt sürgős esete. Általában egy kávét kért elvitelre, és egy bagelt vagy valamilyen sütit, váltott néhány szót a törzsvendégekkel, aztán felkészült a napjára. De úgy döntött, hogy ma szakít a szokásokkal, tesz bele egy csavart, és meggyilkolja George Fullert.

- Jó reggelt, June! – kiáltotta George, miközben kitöltötte neki a kávét egy nagy pohárba.
- Neked elment az eszed, George?!
- Tessék?
- Hogy jutott eszedbe idegen embereket küldeni a házamba reggel hatkor?

George értetlenül meredt rá. June együtt járt iskolába George-dzsal, ezért ismerte ezt a nézést, és tudta, hogy George nem teljesen ütődött. Igazság szerint bizonyos dolgokkal kapcsolatban ostoba volt, más dolgokkal kapcsolatban pedig kifejezetten okos.

- Én nem küldtem oda őket, June. Útba igazítást kértek, ennyi az egész.
- Ezek szerint te bármilyen idegennek útba igazítást adsz?

Megint az a nézés!

Tom Toopeek – June legjobb barátja gyerekkora óta – elbúcsúzott a két helybélitől, és odasétált a süteményes pulthoz, ahol June éppen kitöltötte a haragját George-on. Nekitámaszkodott a pultnak, és halványan elmosolyodott. Egy kerámiabögrét tartott a kezében, amelyen az állt, hogy „A Törvény”. Az a bögre mindig tisztán várta, amikor beugrott ide.

– Még alig virradt, és éppen a legelőről jöttem vissza, mert kihajtottam Buddyt, amikor odazörgött mellém egy öreg furgon, és a férfi, aki szerintem kedvesnek látszott, megkérdezte tőlem, hol találja Hudson doki házát. Megkérdeztem tőle, hogy az öreget keresi-e, vagy a fiataalt. Erre azt mondta, hogy June-t, mintha régi barátok lennétek. A családja nem látszott betegnek, habár annak a nőnek elég csúnya az arca. De láttam, hogy az a seb már begyógyult, úgyhogy tudtam, nem amiatt keresnek. Arra gondoltam, talán számítász rájuk. Történt valami baj?

– Ó, nem, George! Nem történt semmi baj. Beengedték magukat a házamba, miközben én zuhanyoztam.

Tom halkán kuncogni kezdett.

- Ó, June! Tényleg nagyon sajnálom. Nem is sejtettem, hogy...
- Ki van írva a nevem a rendelő cégtáblájára. Nem csoda, hogy az a férfi tudta!
- Ó, June, annyira sajnálom!
- Nos, csak abban az esetben áruld el valakinek, hogy hol lakom, ha biztos vagy abban, hogy számítok rájuk, oké?

– És honnan fogom tudni?

– *Hívj fel*, George! Vagy küldd őket a rendelőhöz, és mondd meg nekik, hogy nyolckor nyitunk.

– Rendben van, June. Nagyon sajnálom. Tessék, a vendégem vagy egy medvetalpra!

George benyúlt a pult alá, és kiemelt egy hatalmas, cukros péksüteményt.

– Ne forduljon elő többet! – morogta valamelyest megenyhülve June.

Az esetek többségében egyébként is ingyen kapta a reggeli szénhidrátadagját. Okos húzás volt jóban lenni az orvossal és a törvénnyel. George csak ostobának *látszott*.

George Fuller valójában sikeres lett Grace Valley-ben. Jól megélt a kávézóból. Volt egy nagy háza és egy szép családja. A felesége okos volt, és csinos. George szinte minden évben bekerült a városi tanácsba, néha edzősködött a gimnáziumban, és néha leveleket írt az újság szerkesztőjének, amelyek elgondolkodtatóak és bölcssek voltak. A gimnáziumban csak négyesei és ötösei voltak, de gyakran ostobán viselkedett.

– Biztosan megrémültél, amikor kijöttél a fürdőszobából, és rájöttél, hogy társaságod van – jegyezte meg Tom, de remegett a szája sarka.

– Így is mondhatjuk. Különösen azért, mert a konyhában lévő telefonhoz rohantam, és csak a kedvenc törülközőm volt rajtam.

Tom bronzszínű indián arcán majdnem szétterült a mosoly.

– Ezek szerint elég érdekesen indult a nap.

– Nekik vagy nekem?

– Szerintem mindenkinek.

Tom végre elvigyorodott, és kivillantotta a fogsorát.

– Ricky elvitte azt a fiút Rockportba?

– Miféle fiút?

– Ma reggel felhívtam az őröt, és megkértem Rickyt, hogy vigye át az egyik fiatal betegemet az ottani kórházba. Az a fiú ült a nappalimban, a szülei és a húga hozta ide. A Mull család?

Tom összeráncolta a szemöldökét.

– Erről nem is tudtam. Elfoglalt voltam. Leevel kint voltunk Cravenéknél hajnalban, és hoztunk magunkkal egy kis megnyugvást.

– Jaj, ne! Már megint? Szegény Leah!

– Most fellélegezhet egy kicsit. Biztosra veszem, hogy Forrest bíró be fogja zárítani a férjét, amennyi időre csak lehet.

– De még az sem lesz elég hosszú idő.

– Ricky azt mondta, hogy a közelben van, és arra vár, hogy elintézzem neked valamit, de nem mondta, hogy mit. Negyedórával ezelőtt még várakozott. Sajnos nem ismerem a Mull családot.

Gyakran előfordult, hogy az egyik seriffhelyettes elintézett valamit June-nak vagy a rendelőnek anélkül, hogy Tom tudott volna róla. Néha betegeket kellett szállítani, vagy labormintákat, vagy sürgősen vérre, esetleg orvosi eszközökre volt szükség. Bármi megtörténhetett. A rendelő csak a helybéli rendőrség támogatásával tudott létezni.

– Ezek az emberek nem környékeliek voltak, Tom. Lehet, hogy hegyi emberek, vagy talán drogtermesztők egy másik megyéből. Az apa okosabb, mint amilyennek látszik, és tetoválást láttam a kezén. Talán egy veterán. És a feleségének hatalmas sebhely van az arcán, amiről George is említést tett, és emiatt szerintem a nő fél szemére vak. De most a fiúnak van szüksége orvosi segítségre. Két héttel ezelőtt rálépett egy szamár a lábára, és a szövet kezd elhalni a gyulladt seb körül. Valószínűleg láza van, és néhány nap alatt nem csak a lábát veszítheti el. Aggaszt, hogy nem mentek be a rendőrségre. Lehet, hogy ez azt jelenti, hogy nem kérnek további segítséget a fiú számára.

– Nem adtad be őket a városba jövet?

– Kimentem Mikos Silvához, hogy megmérjem a vérnyomását – felelte June, és megrázta a fejét.

– A fiú kiskorú? – kérdezte Tom.

– Tizenhat éves, de akkor is...

– Körbenézünk.

– Egy öreg furgonnal vannak. Legfeljebb harminccal tud menni, úgyhogy még nem járhatnak messze. – Azt nem tette hozzá, hogy: *Kérlek, találd meg őket, mielőtt eltűnnek a hegyek között!*

Már többször is előfordult, hogy egy beteg figyelmen kívül hagyta June figyelmeztetését és tanácsát, de ő képtelen volt hozzászokni.

Négy idős férfi kuncogni kezdett az ablaknál lévő asztalnál, és elterelte June-ék figyelmét. George áthajolt a pult fölé, hogy kilásson az utcára.

– Mi történik? – kérdezte a férfiktól.

– Mary Lou Granger bevitt egy dobozt a presbiteriánus templomba tizenöt perccel ezelőtt, és már közeledik a lelkész felesége a paplak felől. Olyan a szimata, mint egy vadászkutyának. A város túlsó végéből is kiszagolja, ha a férje kettesben van egy másik nővel.

– Ideért! – mondta valaki.

June és Tom közelebb mentek az ablakhoz, és látták, hogy Mary Lou, egy vonzó, harminc körüli anyuka, sietős léptekkel távozik a templomból. Szűk farmert, csizmát és egy rövid pulóvert viselt. Hosszú és sűrű vörösesbarna haja ráomlott a vállára. Amikor odaért a kombijához, megállt, hátranézett a templomra a válla fölött, dühösen toppantott egyet, azután beült az autóba.

– Fogadjunk, hogy Wickham lelkész kapott egy pofont! – mondta valaki.
– Nála bátrabb lelkészünk még nem volt – jegyezte meg valaki más. – Ki merne ujjat húzni Clarice-szel?

– Szerintem ettől gerjed be.

A férfiak elnevezték magukat.

– Ugye tudod, hogy ez nem vicces? – kérdezte Tomtól June.

– Igen, tudom. De meg kell őrizned a humorérzékedet. Láttad a lelkészt mostanában?

– Nem, miért?

– Lecserélte a parókáját beültetett hajra.

– Igazán?

– Igazán. A hiúsága szinte már kenetteljes.

June kuncogni kezdett.

– Szerintem beszélhetnél vele, Tom. Te is tudod, milyen robbanékonyak és kiszámíthatatlanok ezek a családon belüli dolgok. A mohó tekintete meg a sikamlós keze egyszer még komoly bajt fog okozni. A srácoknak igazuk volt Mrs. Wickhammel kapcsolatban. A bosszúja veszélyes lehet. Mi lesz, ha megelégedi a férje felháborító viselkedését és flörtölését? Nekem elég... feszültnek tűnik.

– Tudom, hogy igazad van, June, és talán szólnom kellene. Nem ártana, ha a lelkész tudná, hogy tudjuk. – Tom vállat vont. – Talán figyelmeztetésként is működne. De szerintem a beültetett haja miatt képtelen lennék komoly arcot vágni.

June felvonta a szemöldökét.

– Le merem fogadni, hogy ha a te fenekedet paskolná meg, és a te füledbe lihegne, akkor meg tudnád tenni.

Tom megköszöri a torkát, és belekortyolt a kávéjába.

– Jogos. Azt hiszem, kocsikázom egy kicsit. Hátha sikerül utolérnem a Mull családot abban az öreg furgonban.

Kislánykorában June Hudson azt hitte, hogy felnőttkorában az apja asszisztense lesz. Már akkoriban is tudta, hogy Hudson doki a kezében tartja a város életét. Azért ment egyetemre, hogy ápolónő legyen, és talán az is lett volna belőle, de az egyik kémiaprofesszor a Berkeley-n felismerte, hogy nagyon jó érzéke van a tudományokhoz. Éppen ezért June az apja beleegyezésével átment az orvosi szakra.

A szünetekben az apja mellett dolgozott, és nem a háziorvosi munkára készült fel, hanem a *vidéki orvoslásra*, ami nem ugyanaz. A felszerelések és a technológia hiánya miatt gyakran improvizálniuk kellett, hogy sikeresen kezelhessék a beteget. Sokkal érdekesebb volt, mint egy nagyvárosi szakrendelés, és sokkal nagyobb kihívást jelentett. Egy San Franciscó-i orvost nem fognak hajnali kettőkor kihívni egy országúti balesethez, hogy lássa el a sérülteket, amíg a helikopter megérkezik, és nem kell beszállítania egy favágót és a levágott végtagjait a legközelebbi sürgősségi osztályra.

June tizenkét évvel később költözött vissza végleg Grace Valley-be frissen végzett és idealista orvosként. De amíg távol volt, elfelejtett bizonyos dolgokat a szülővárosával kapcsolatban.

Először is, az emberek nehezen bíztak meg benne, mert új orvos volt – ráadásul fiatal nő –, pedig évtizedek óta ismerték. Néhány éven keresztül Elmer mellett kellett dolgoznia, mintha tanonc lenne. A favágók csak azután vették le előtte a csizmájukat, miután megoldott néhány nehéz esetet, amelyek a helybeliek szemében csodának tűntek. De annak ellenére, hogy Elmer már nyugdíjba ment, még mindig akadtak olyan férfiak, akik csak azután keresték meg June-t, miután találkoztak az apjával a kávézóban, a benzinkúton vagy a postán, és Elmer kifejezetten June-hoz küldte őket. A többség számára már June volt a város hivatalos orvosa, de még szüksége volt az apja szakmai és magánéleti támogatására. Az anyja kilenc évvel ezelőtt halt meg, és azóta az apjával nagyon erősen kötődtek egymáshoz.

Másrészt pedig, ha az ember Grace Valley-ben akar maradni, ott akar élni és dolgozni egész életében, akkor jobban teszi, ha már a gimnáziumban eldönti, hogy ki lesz a férje. Vajon mi ütött

belé, amikor ezt a várost és ezt az életet választotta? Azt hitte, hogy egy fiatal és jóképű agglegény megbotlik és elesik, aztán egymásba szeretnek, miközben ő bekötözi a bokáját? June harminchét éves volt, és az apja meg Tom Toopeek volt a legjobb barátja. Eljárt a helybéli kézműveskörbe, és tartotta a kapcsolatot a gyerekkori barátaival. Nem volt kifejezetten magányos, de öt éve nem volt normális randija. Elmer valószínűleg azt hitte, hogy még szűz, de szerencsére ez nem volt igaz. Az viszont igen, hogy veszélyesen leülepedett volt az élete. Talán túlságosan független volt ahhoz, hogy tartós kapcsolatban éljen, de jólesett volna neki egy kis romantika.

Grace Valley lakói eredetileg halászatból és gazdálkodásból éltek. A város három megye határánál feküdt, de még éppen Mendocinóhoz tartozott; volt a közelében egy kis kórház Rockportban, egy nagyobb Eurekában, és tíz évvel ezelőtt, amikor June és Elmer megnyitotta a rendelőt, az luxusnak tűnt egy kilencszáz lelkes város számára. Manapság viszont elengedhetetlenül szükséges volt egy ezeröttszázhatvanöt lelkes város számára – és Julianna Dickson jóvoltából hamarosan ezeröttszázhatvanöt lesznek.

June leparkolt a rendelő mögött, Charlotte Burnham autója mellett. A hatvanéves Charlotte az apja asszisztense volt. Keményen dolgozott, hatékony volt, de sokat zsörtölődött. Láthatóan csak Elmerrel tudott kedvesen viselkedni, pedig a férje, Bud imádta. Már egy ideje June volt a város orvosa, ám Charlotte-nak nem sikerült alkalmazkodnia az új helyzethez. Természetesen követte June utasításait, de úgy bánt vele, mintha még mindig az a kislány lenne, aki az apja rendelőjében lődörgött. Dühítő volt, és June azzal állt bosszút rajta, hogy felvette Jessica Wiley-t, aki megkeserítette Charlotte életét.

Charlotte éppen akkor lépett ki a hátsó ajtón, amikor June kiszállt a Jeepből, és kirázott a dobozból egy Marlborót. A rendelőben nem volt szabad dohányozni. Charlotte majd elszívja a százas cigit, köhög egy kicsit, és megint kijön hátra. June már évek óta könyörgött neki, hogy szokjon le.

– Cigiszünet? – kérdezte June.

Charlotte mélyen leszívta a füstöt.

– Ma a szokásosnál is nagyobb szükségem van rá.

– Jessie megint kitett magáért az öltözködés terén?

– Majd meglátod.

A húszéves Jessica volt a recepciós. Félbeszakította a tanulmányait, de kiválóan végezte a munkáját. Okos volt, találékony és gyors, de rendkívül furcsa. Imádta a divatot, és sohasem lehetett unalmas öltözékben látni.

June izgatottan lépett be a rendelőbe. Az unalmas Charlotte és az izgalmas Jessica érdekesebbé tette a napjait. Nem jöttek ki egymással – akárcsak az anyák és a lányaik.

Vagy talán mégis...?

June lerúgta a lábáról a sáros csizmát, és kitétte a hátsó ajtó mellé száradni. Az öreg Mikos Silva farmja útba esett a rendelő felé, és June beugrott hozzá, hogy ellenőrizze a vérnyomását. Már megmondta Mikosnak, hogy ne dolgozzon annyit, de a férfi számára ez azt jelentette, hogy fél ötkor kelt, és csak feleannyi munkát végzett el, mint korábban, éppen ezért June a pajtában talált rá. Az idős gazdálkodók többsége attól félt, hogy ha túl sokáig ül egy helyben, akkor meghal, függetlenül attól, hogy mit mondott az orvos.

June beledugta a lábát a klumpájába, és elindult a rendelő bejárata felé. Köszönni akart Jessicának, de a haja látványától elakadt a szava.

A lány gótnak nevezte magát. Fekete ruhák, rengeteg testékszer a legfurcsább helyeken, fekete körömlakk és rúzs... A megjelenése félelmetes dolgokat sejtetett, de elvileg nem áldozott embereket a konyhájában, legalábbis még nem bukott le vele. De ma még saját magán is túltett. Egy magas taréjt leszámítva kopaszra volt borotválva a feje, és a taréj lila, kék, piros, narancssárga és sárga színekben pompázott.

June egy darabig mozdulatlanul bámulta, Charlotte pedig időközben visszajött. Az ápolónő tekintetében végtelen szenvedés tükröződött. June benézett a váróba, és látta, hogy mind a három beteg a színes taréjt bámulja.

– Még néhány perc – mondta nekik June. – Jó reggelt, Jessie! Új frizura?

Jessica felpillantott az akták közül, eleresztett egy gyönyörű mosolyt, mert hát gyönyörű lány volt, és bólintott. A mosoly miatt megmozdultak a fülében, a szemöldökében és az orrában lévő karikák. June bele sem akart gondolni, hol lehet még testékszere.

Felmarkolta a Charlotte által előkészített kitöltött űrlapokat, és elindult az irodája felé. Charlotte követte, és becsukta maguk mögött az ajtót.

– Kezd elfogyni a türelmem – közölte vele Charlotte.

– Ne vedd olyan komolyan! Csak egy frizura.

June ellenállt a kísértésnek, és nem tett megjegyzést asszisztense korábbi sötétvörös, illetve lila árnyalatú hajára, amely állandóan le volt nőve.

– Ez nem mehet így tovább! – makacskodott Charlotte.

– Jessica nagyon kedves és nagyon hatékony. – June igyekezett megőrizni a komolyságát. – Színt visz a rendelőbe.

– Hogy engedheti meg az apja ezt az... *őrültséget*?

Charlotte és Bud hat gyereket nevelt fel, de egyikük sem merte volna leborotválni vagy színesre festeni a haját. Jessica apja, Scott azonban kellemes természetű, széles látókörű művész volt, aki negyvenkét évesen megözvegyült, és úgy döntött, megengedi a lányának, hogy rátaláljon önmagára. June-nak jobban tetszett ez a nevelési módszer, de nem merte bevallani Charlotte-nak.

– *Te mit mondtál neki?*

– Elhatároztam, hogy nem reagálok.

– Túl sokat bosszankodsz Jessica frizurái és öltözéke miatt, Charlotte. Talán beszélned kellene erről valakivel, például dr. Powell-lel.

Jerry Powell volt a helybeli pszichológus, aki családterápiára szakosodott. Húsz éven keresztül a Szilícium-völgyben praktizált, és a nyugodt, békés élet miatt költözött Grace Valley-be.

– Miért mennék el ahhoz az agyalágyulthoz?

Jerry Powell valószínűleg nagyszerű pszichológus volt, akinek viszont az volt a határozott meggyőződése, hogy egyszer elrabolták a földönkívüliek.

– A meggyőződése nem tér el olyan sokban a helyiek hitvilágától – jegyezte meg June.

– Az ég szerelmére! Hiszen mi nem hiszünk az ufókban!

– Nem, azokban nem. – June elnevette magát. – De az angyalokban, az elásott kincsekben, az indián szellemekben, a titkos barlangokban és a Jetiben igen.

Charlotte lebiggyesztette az ajkát.

– Szerintem te ezt élvezed – közölte, azután felnyögött, és távozott az irodából.

Jerry Powell bevitte a kávéját az irodájába. Ott fogja megvárni az első betegét, Frank Cravent, akit sürgősséggel kellett fogadnia azért, mert verekedésbe keveredett a buszmegállóban.

Jerry még csak néhány éve lakott a háromszobás, földszintes házban, és attól függetlenül, hogy bizonyos értelemben húsz éven keresztül új lakónak fog számítani, azért már befogadták a város lakói. Még nem ölelték a keblükre, és nem tartották nagy becsben, de elfogadták úgy, mint a San José-i pszichológust, aki húsz évvel ezelőtt beismerte a San Franciscó-i öböl környékén lévő összes médiának, hogy egyszer utazott egy űrhajón. Űrhajós agyturkásznak nevezték, és Jerry azt is tudta, hogy néhányan meleg űrhajós agyturkásznak nevezik, habár senki sem volt biztos abban, hogy homoszexuális. Sokan úgy gondolták, hogy téveszmékben szenved, de sokan igénybe vették a szolgáltatásait. Sokkal jobban megélt ebben a kisvárosban, mint amire számított.

A garázsát alakította át rendelővé, és vágatott egy ajtót a falába, hogy ne a konyháján és a nappaliján keresztül kelljen kikísérnie az embereket. A garázs egyik fele volt a rendelő, a másik a váró, és berakatott egy hatalmas ablakot is, hogy lássa, kik parkolnak le a háza előtt. Most egy barna és homokszínű rendőrségi terepjárót látott. Lee Stafford ült a volán mögött, és Frank Craven szállt ki belőle.

Jerry mintha saját magát látta volna harmincöt évvel ezelőtt: vékony, magas alak; hatalmas lábak, hosszú karok, rosszul levágott haj, lehajtott fej és görnyedt testtartás. Arra gondolt, hogy

azóta sem változott sokat. Két méter magas volt, ötvenes cipőt hordott, és sűrű, szőke haja állandóan borzasnak látszott. Megpróbálta kihúzni magát, de ez nem volt olyan egyszerű, mert a világ túlnyomó része az álla alatt szaladgált.

– Gyere be, Frank, gyere be! – mondta, miközben kitárta az ajtót. – Szerintem még nem találkoztunk. Jerry Powell vagyok.

– Az úrhajós fickó – dünnyögte Frank, akinek csúnyán be volt dagadva a szája.

– Pontosan. Elég nehéz reggeled volt. Kérsz valamit inni? Gyümölcslevet, vizet, üdítőt?

– Nem.

– Gyere be a rendelőbe, itt van hátul! És ha mégis meggondolod magad, csak szólj!

Frank követte Jerryt a rendelőbe. A férfi megállt az ajtónál, és arra várt, hogy a srác keressen helyet magának: vagy a beszélgetős részben, ahol egy kanapé, egy dohányzóasztal és két fotel állt, vagy az íróasztala előtti székek egyikén. De Frank megállt az ajtóban, és várt.

– Ül le, Frank!

– Hová?

– Bárhová.

– De háová? – kérdezte újra a srác, mert nem akart választani.

– Ehhez mit szólsz? – kérdezte Jerry, és az egyik székre mutatott.

Frank leült a székre.

– Sokáig fog tartani?

– Valószínűleg nem. Először is hadd mondjak el neked néhány dolgot! Feljegyzéseket fogok készíteni, mert nem bízom az emlékezőtehetségemben, de ezek szigorúan bizalmasak. Függetlenül attól, hogy az igazgatóhelyettes kérésére vagyunk itt, semmit sem fogok elmondani neki arról, ami itt elhangzik. Oké?

– Nem érdekel, mit fog mondani neki – vetette oda Frank. – Az a fickó egy seggfej.

– Csak annyit kell elmondanom neki, hogy valóban eljöttél hozzám, és beszélgettél velem – folytatta Jerry, mintha nem hallotta volna a fiú megjegyzését.

– Két választásom volt. Vagy kirúgnak, vagy eljövök ide.

– Igen, nos...

– Ha a *felfüggesztést* vagy a pszichológust ajánlották volna fel, a felfüggesztést választottam volna.

Jerry elővette a jegyzetfüzetét, keresztbe tette a lábát, és felírta a lap tetejére, hogy *április 17.*

– Miért nem azt választottad, hogy kirúgnak? Szeretsz iskolába járni?

– Nem igazán. De az anyám azt akarja, hogy járjak.

– De ha kirúgtak volna, akkor lett volna kifogásod.

Frank piszkálni kezdte az ócska farmernadrágból kiálló pamutszálakat. És a nadrág nemcsak ócska volt, hanem piszkos is, mert Frank a verekedés közben a földön fetrengett.

– Azt hiszem, anyádnak elég szenvedésben volt része mára.

Frank felpillantott.

– Maga mit tud erről? – Harag áradt a tekintetéből. Dühös kölyök volt.

– Tudom, hogy azért keveredtél verekedésbe az iskolabusz megállójában, mert valaki megjegyzést tett arra, hogy bevitték az apádat a börtönbe, és ezzel megszégyenített vagy talán megsértett téged.

– Egyszerűen felcseszett.

– Igazán?

– Igen.

– Miért cseszett fel?

– Csak úgy.

– Akarsz beszélni róla?

– Nem. Már túl vagyok rajta. Vége.

– Csinálnunk kell valamit, Frank. Még van ötvenöt percünk.

A srác hallgatott.

– Senkinek sem kell mondanom semmit arról, ami itt történik, de lehet, hogy mondani akarok

majd valamit.

Frank kedvetlenül nézett rá.

– Például ha úgy gondolom, hogy a javadra válna a terápia, akkor ezt nem kell megindokolnom, csak ajánlanom.

Frank még kedvetlenebbül bámult.

– Éppen ezért azt javaslom, hogy beszéljünk. Derítsük ki, hányadán állunk! Legalább azt áruld el nekem, hogy mit kell tennem ahhoz, hogy kiüss. Mit kell mondanom ahhoz, hogy megverj a buszmegállóban?

– Jézusom!

– Türelmes vagyok. Órabért kapok.

– Ezt az órát ki fogja fizetni?

– Az iskola, abból a költségvetésből, amit a megyétől kap. Ha az egyik gyerek bajba kerül, és az iskolának pszichológusra van szüksége, akkor vagy a szülők betegbiztosításából fedezik a költségeket, vagy az iskola fizeti. Mi a helyzet, Frank? Miért vagy ilyen dühös?

Frank fészkelődni kezdett, azután felsóhajtott.

– Mit szólna egy megállapodáshoz? Válaszolok a kérdéseire fél órán keresztül, azután maga válaszol egy kérdésemre.

Ez a megállapodás kifejezetten szokványosnak számított, és Jerry már ismerte a trükköket.

– Rendben.

Az elkövetkező harminc percben sok mindent megtudott Gus ivászatairól, a dührohamairól, a verésekről és a rendőrség rendszeres látogatásáról. Frank gyűlölte az apját, az anyját viszont szerette, de nem tisztelte. Sebezhetővé tette a saját haragja, és kétségbeesett volt, mert nem tudta megvédeni az anyját és a fiatalabb testvéreit. Jerry sajnos már sokszor hallotta ezt a történetet, és azt kívánta, bárcsak ne hallaná annyiszor. Be fogja ajánlani Franket egy indulatkezeléssel foglalkozó csoportba, és egy másikba is, amelyben nehéz sorsú tinédzserek voltak. De lassan és óvatosan kell haladnia. És be kellett tartania a megállapodás rá eső részét.

– Nos... – Frank előredőlt a széken. – Milyen egy úrhajó belseje?

– Úgy néz ki, mintha csillogó fémből lenne, de valójában az üveghez hasonlít az anyaga – kezdte Jerry.